

**Historia De Vita, Moribus, Rebus Gestis, Studiis Ac
Denique morte Praedicantium Lutheranorum, Doct.
Martini Lutheri, Philippi Melancthonis, Matthiae Flacii
Illyrici, Georgii Maioris, et Andreae ...**

Complectens ortum, progressum [et] incrementa, tum arcana plurima
hactenus non prodita, omnium penè huius temporis haeresum

... Vita ... Philippi Melancthonis. Matthiae Flacii Illyrici. Georgii Maioris, Et
Andreae Osiandri

Ulenberg, Kaspar

Coloniae Agrippinae, 1622

V. Historia Lemnij Poetæ, sub magistratu Academico Melancthonis
VVittenbergam relinquere cogitantis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65643](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65643)

15. Calend. Iulij, humanitatis & benevolentiae plenas, perelegantes etiam, & nitido stilo exaratas; quas ille, ut sit, amicis vendendas dedit & perlegendas. Ea vero res excitavit denuo Philippomastyges, rigidos Lutheranos, ut pergerent, quod pridem coeperant, obrectare Melanchthoni; quem aiebant cum papistis, imò cum Cardinalibus euangelij Lutherani hostibus acerrimis confurrare: Ab his misitari frequentes ad eum epistolas: Hos illi familiares esse; cum interim à domesticis, qui Augustanam Confessionem profiteantur, in dogmatibus diffideat, & animo sit prorsus alieno: Qua ex re quid aliud colligi possit, quam Melanchthonem ad partes aduersariorum propendere, futurumque demum, ut nactus occasionem transfugiat. Erat Melanchthoni permolestum, huiusmodi suorum obrectationibus perpetuò diuexari, eorumque virulentos sentire vel morsus, vel aculeos. Cohibuit se tamen, & de iniuria questus inter quosdam ex intimis, publicè rem totam dissimulauit: Quanquam hoc ita fieri non potuit, quin subinde, quæ cum æmulis & obrectatoribus illi fuit dissensio, quibusdam indicijs proderetur.

Anno 1538. Melanchtho summum in academia VVittenbergenfi magistratū gessit ad semestre: Quo tēpore tumultus quidā exortus est; cuius inuidia, ut ipsum quoque Melanchthonē nō nihil tangeret, maleuolorū impro-

ANNO

1537.

Eius ad Melanchth. litteræ.

Arguitur confusurrationis cum papistis.

Patienter fert aduersariorum iniurias.

V.

Ann. 1538.

Cam. in

vit. Mel.

pag. 180.

ANNO
1538.
Historia
Simonis
Lemni.

Eius Epi-
grammata.

Luth. bilē
mouent.

Ob furorē
Lutheri,
secedit.

Fugam ei⁹
indignē fe-
rūt æmuli.

Eius inui-
dia in ipsū
Melancht.
redundat.

bitas effecit. Poëta quidam Simon Lemnius Marchita circa festum Pētecostes epigrammata quædam edidit, in quibus laudauerat Archiepiscopum Moguntinum Albertum, Brandenburgicæ familię principem, & fœminas V Vittenbergenses, solutas, maritatas, sine discrimine propter morū leuitatem poëticâ libertate sugillarat. Ea res mouit Luthe- ro bilem, alijsq; nōnullis, qui Lemnium carceribus mancipandum censuerunt, & seuerius puniendum, imò & plectendum capite; quam sententiam Lutherus in eum de cathedrâ pronunciauit, cū in octaua Pentecostes de negotio hoc, estuante stomacho, ad populum declamaret. Ille verò Lutheri furorem metuens subduxit se, priusquam apprehenderetur, & in tutum secessit. Aiunt, admonitum fuisse de periculo per Melanchthonē; Ita factum, vt elapsus, fuga machinationes aduersariorum eluderet. Vt vt fit, certè Lutherus alijsque nonnulli, qui Lemnio cum primis ob laudatum Archiepiscopū Moguntinum grauiter succensebant, indignē tulerunt & dolenter, quod elapsus misellus poëtaſter ſaluti conſuluiſſet. Augebat indignationem, quod Melanchthon ad alienum arbitriū odio proſequi nollet, & inlectari conuitijs eundem Archiepiscopum, quem Lutherus furibundo ſimilis, mordacibus ſpurciſſimisq; libellis, & ſœdiſſimis ſarcalmis ſcurriliter exagitabat: Quod factum Melanchthoni vehementer diſplicuit.

Natus

Natus erat è domo Brandenburgica princeps iste, & post Cæsarem in Imperio summum tenebat dignitatis fastigium; nec prudentia, rerum usu, iudicioq; minus pollebat, quam autoritate: Quin & insignem zelum habebat Catholicæ religionis, affectumque non vulgarem in homines litteratos. Hunc magnis dotibus ornatum principem Lutherus tibi proposuerat odio capitali prosequendum & conculcandum; nec ferre quenquam potuit, qui vel de eo loqueretur honestè, vel virtutes ipsius prædicaret. Tam atrox erat, tamque virulentum odium; quod non ipse tantum fouebat animo, sed & in alios quoquo pacto transfundere conabatur: Idque non aliam ob causam, quam quod Catholicus esset princeps, & furiosis ipsius conatibus obsisteret, nec se pateretur fraudulentis presentationibus & strophis ad apostasiam permoueri. Hunc igitur quia Lemnius, more poëtarum, encomijs quibusdam ornatum publicè commendauerat, Luthero iudice, piaculum admisit capitali supplicio vindicandum. Et quia Melanchthon, ut ab æmulis spargebatur, præsentis periculo misellum poëtam exemerat, imò & ipsi Moguntino fauere videbatur, papistarum in Germania coryphæo, eam ob causam denudò linguis maleuolorum & obrectationibus lancinatus fuit. Quæ res ita turbauit hominem, ut animo labasceret; nec dubium est, quin de relinquenda VVittenberga con-

ANNO
1538.
Brandenburgici principis ortus, doctrina & scientia.

A Luthero odio capitali afficitur.

Causa odii.

A Lemnio vero commendatur.

Melancht. animo cadit.

